

Resolució 236/2020, de 26 de març

Número d'expedient de la Reclamació: 175/2020

Administració reclamada: Ajuntament de Tarragona

Informació reclamada: Diverses preguntes sobre serveis higiènics al mercat ambulant de Bonavista.

Sentit de la resolució: Estimació parcial.

Resum: El fet que la informació no sigui redactada (és a dir: no sigui un document) en el moment de fer la sol·licitud no justifica per si sol la inadmissibilitat de la sol·licitud, perquè no significa que la informació no existeixi i cal tenir en compte que, a diferència del plantejament tradicional de la legislació de procediment administratiu, el dret garantit per l'LTAIPBG no només és d'accés als documents, sinó a la informació, que és un concepte més ampli, més aviat assimilable a coneixement. Allò que determina que una sol·licitud d'informació pública sigui en realitat una consulta i, en conseqüència, afectada d'inadmissibilitat, no és el fet que la informació demanada requereixi la seva redacció expressa, perquè no existeix de forma documentada preexistent a la sol·licitud, sinó que materialment tingui per objecte una consulta o un informe, en comptes de mera informació. El fet que les consultes o informes formulades o demanats a l'Administració requereixin, com a tret distintiu, la seva confecció expressa per atendre la sol·licitud no significa que tota sol·licitud d'informació que per atendre-la requereixi la redacció expressa de la resposta hagi de ser qualificada de consulta o de petició d'informe. La GAIP ve entenent que allò que caracteritza les consultes, en relació amb les sol·licituds d'informació que també requereixen una tasca de redacció expressa, és que la consulta només pot ser satisfeta fent prèviament una tasca d'explicació, interpretació, anàlisi o valoració, de creativitat intel·lectual o de divulgació, normalment jurídica, però que també pot ser d'una altra naturalesa; en canvi, no es podrien qualificar de consultes les sol·licituds d'informació que només demanen la simple expressió o referència escrita d'un fet o d'una dada que l'Administració pot constatar de forma directa, a partir de la mera observació de la realitat, sense necessitat de cap de les tasques indicades de valor afegit que caracteritzen les consultes. El fet de demanar una resposta curta, sense explicació de cap mena, no exclou que de fet s'estigui formulant una consulta; la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació planteja set preguntes que demanen ser contestades amb un sí o amb un no; el fet que la resposta demanada sigui tan escarida no vol dir que per poder donar-la no calgui una tasca prèvia d'interpretació i anàlisi jurídica similar a la requerida per atendre una consulta i si és aquest el cas seria procedent inadmetre la sol·licitud en aplicació de l'article 29.2 LTAIPBG; allò que determina l'existència d'una consulta no és l'extensió de les explicacions requerides per la persona que la formula, sinó el treball qualificat d'anàlisi i valoració que ha de fer l'Administració per poder donar la resposta demanada, encara que sigui un curt monosíl·lab, amb ple coneixement de causa.

Paraules clau: Ajuntament. Venda ambulant. Mercat. Reclamació contra inadmissió. Informació pública. Consultes. Inadmissibilitat de les sol·licituds.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 3 de març de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 175/2020, presentada contra l'Ajuntament de Tarragona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no

sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 27 de gener de 2020 la persona reclamant invoca la normativa d'espectacles públics i activitats recreatives, la de procediment administratiu comú i la de transparència i demana a l'Ajuntament de Tarragona: *1. Té coneixement que l'activitat del mercat ambulant de Bonavista és una activitat classificada? Sí o no? 2. Té coneixement que en aquesta activitat no hi ha serveis públics de lavabo i vàter? Sí o no? 3. Hauria de tenir vàter i lavabo públic aquesta activitat? Sí o no? 4. Hi ha algun informe que notifiqui a ESPIMSA la manca d'aquests serveis? Sí o no? 5. Hi ha algun informe municipal de la inspecció de l'activitat del mercat ambulant de Bonavista? Sí o no? 6. L'activitat d'ESPIMSA està exempta del compliment del Decret 112/2010? Sí o no? 7. La inspecció municipal hauria d'obligar a ESPIMSA a complir l'article 47 del Decret 112/2010? Sí o no?*
3. Per resolució de 24 de febrer de 2020 l'Ajuntament de Tarragona inadmet la sol·licitud anterior sobre la base de l'article 29.2 LTAIPBG, perquè considera que demana explicacions i motivacions d'actes o omissions de serveis públics i aquestes pretensions excedeixen el dret d'accés a la informació pública, sinó consultes jurídiques o informes que s'haurien de redactar expressament per atendre la sol·licitud, ja que no són preexistents a ella.
4. La Reclamació presentada el 3 de març de 2020 indica que no s'ha facilitat la informació sol·licitada a la persona reclamant.
5. El 6 de març de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Tarragona i a ESPIMSA i els requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trametin un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 18 de març de 2020 la GAIP rep l'informe de l'Ajuntament de Tarragona. Adjunta el decret 2353, d'inadmissió de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2. La inadmissió és fonamentada en l'article 29.2 LTAIPBG, perquè l'Ajuntament considera que allò sol·licitat és una consulta, ja que la persona interessada *demana explicacions i motivacions d'actes o omissions dels serveis públics, pretensions que excedeixen el dret d'accés a la informació pública ja que les explicacions demanades a través de les qüestions plantejades no estan redactades prèviament a la sol·licitud.*
7. El 19 de març de 2020 la persona reclamant comunica a la GAIP el seu desacord amb el decret municipal anterior, perquè considera que les preguntes formulades a la sol·licitud tenen resposta fàcil per a l'Ajuntament, que no hauria d'eludir-les.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast general del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *“Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *“el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *“la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *“Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *“El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *“2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *“Els*

límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Valoració de la inadmissió municipal de la sol·licitud

L'antecedent 6 posa de manifest que l'Ajuntament resol la inadmissió de la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació perquè considera que, més que una sol·licitud d'informació pública, és una consulta, ja que les respostes demanades no estan redactades prèviament a la sol·licitud. La sol·licitud d'informació pública indicada a l'antecedent 2 és massa complexa per poder ser inadmesa globalment amb una resposta general com aquesta. Per valorar la procedència jurídica de la resolució municipal indicada a l'antecedent 6 cal aprofundir en dues qüestions: per una banda, la dels trets que diferencien les consultes de les sol·licituds d'informació pública i, per l'altra, l'anàlisi singularitzada de cada un dels apartats de la sol·licitud, perquè segurament no tots mereixen la mateixa qualificació de consulta o de sol·licitud d'informació.

Una consideració prèvia que cal tenir en compte per diferenciar amb rigor les consultes de les sol·licituds d'informació pública és que allò que cal considerar informació pública transcendeix els documents i és més assimilable a coneixement en poder de l'Administració. Un dels criteris aplicats reiteradament per la GAIP per delimitar la informació susceptible de ser objecte de l'exercici del dret d'accés a la informació pública és el de la seva preexistència respecte de la sol·licitud; amb això es vol dir que les Administracions no tenen l'obligació d'atendre sol·licituds que demanen informació que quan es demana encara no existeix. Observi's que aquest pronunciament gira entorn del concepte d'informació existent, no d'informació redactada prèviament a la sol·licitud, que és l'argument emprat pel decret municipal d'inadmissió de la sol·licitud. El fet que la informació no sigui redactada (és a dir: no sigui un document) en el moment de fer la sol·licitud no justifica per sí sol la inadmissibilitat de la sol·licitud, perquè no significa que la informació no existeixi i cal tenir en compte que, a diferència del plantejament tradicional de la legislació de procediment administratiu, el dret garantit per l'LTAIPBG no només és d'accés als documents, sinó a la informació, que és un concepte més ampli, més aviat assimilable a coneixement.

Per tant, allò que determina que una sol·licitud d'informació pública sigui en realitat una consulta i, en conseqüència, afectada d'inadmissibilitat, no és el fet que la informació demanada requereixi la seva redacció expressa, perquè no existeix de forma documentada preexistent a la sol·licitud, sinó que materialment tingui per objecte una consulta o un informe, en comptes de mera informació. El fet que les consultes o informes formulades o demanats a l'Administració requereixin, com a tret distintiu, la

seva confecció expressa per atendre la sol·licitud no significa que tota sol·licitud d'informació que per atendre-la requereixi la redacció expressa de la resposta hagi de ser qualificada de consulta o de petició d'informe.

La GAIP ve entenent que allò que caracteritza les consultes, en relació amb les sol·licituds d'informació que també requereixen una tasca de redacció expressa, és que la consulta només pot ser satisfeta fent prèviament una tasca d'explicació, interpretació, anàlisi o valoració, de creativitat intel·lectual o de divulgació, normalment jurídica, però que també pot ser d'una altra naturalesa. En canvi, no es podrien qualificar de consultes les sol·licituds d'informació que només demanen la simple expressió o referència escrita d'un fet o d'una dada que l'Administració pot constatar de forma directa, a partir de la mera observació de la realitat, sense necessitat de cap de les tasques indicades de valor afegit que caracteritzen les consultes. Tot i que la projecció general d'aquest criteri no garanteix una separació clara entre consultes i simples peticions d'informació pendent de redactar, la seva aplicació a casos concrets sembla donar elements suficients a l'Administració per poder discernir amb una mínima seguretat els casos que, més que demanar informació, plantegen consultes, com es pot comprovar tot seguit amb l'anàlisi dels diversos apartats de la sol·licitud de la que deriva aquesta Reclamació.

Per una altra banda, també s'ha de tenir en compte que el fet de demanar una resposta curta, sense explicació de cap mena, no exclou que de fet s'estigui formulant una consulta. La sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació planteja set preguntes que demanen ser contestades amb un sí o amb un no. El fet que la resposta demanada sigui tan escarida no vol dir que per poder donar-la no calgui una tasca prèvia d'interpretació i anàlisi jurídica similar a la requerida per atendre una consulta i si és aquest el cas seria procedent inadmetre la sol·licitud en aplicació de l'article 29.2 LTAIPBG. Allò que determina l'existència d'una consulta no és l'extensió de les explicacions requerides per la persona que la formula, sinó el treball qualificat d'anàlisi i valoració que ha de fer l'Administració per poder donar la resposta demanada, encara que sigui un curt monosíl·lab, amb ple coneixement de causa.

Tot i que l'Ajuntament de Tarragona qualifica de consulta la sol·licitud indicada a l'antecedent 2 en el seu conjunt, l'aplica dels criteris anteriors pot donar respostes diferents segons els seus apartats, que realment presenten perfils singulars a l'hora de valorar si es poden qualificar o no de consulta. Tot seguit es valora cada un d'ells per determinar, en aplicació dels criteris anteriors, si ha de ser qualificat com a consulta o com a sol·licitud d'informació pública:

1. Té coneixement que l'activitat del mercat ambulant de Bonavista és una activitat classificada? Sí o no? Per poder contestar com cal aquesta pregunta cal valorar prèviament la vigència i les implicacions del concepte d'activitat classificada i fins a quin punt és procedent la seva aplicació al mercat ambulant de Bonavista, qüestió que pot dependre no només de les característiques de l'activitat, sinó també de la naturalesa jurídica de l'entitat que l'organitza. En definitiva, és necessària una tasca prèvia d'anàlisi i valoració jurídica, més pròpia d'una consulta que d'una sol·licitud d'informació pública. Per tant, la

inadmissió municipal de la sol·licitud sembla justificada en relació amb aquest primer apartat, motiu pel qual és procedent desestimar la Reclamació en relació amb ell.

2. Té coneixement que en aquesta activitat no hi ha serveis públics de lavabo i vàter? Sí o no? En aquest cas, el contingut de la pregunta sembla molt simple, perquè allò que es demana és la mera constatació d'un fet fàcilment objectivable, cosa que no requereix cap mena de valoració ni d'anàlisi. És una tasca municipal de mera observació determinar si el mercat ambulant té o no té lavabo i vàter i també ho és la de comprovar si els serveis municipals pertinents tenen o no tenen coneixement d'aquest fet. Per tant, el sí o no sol·licitat és informació en poder de l'Ajuntament que es pot plasmar en un document sense necessitat de cap tasca valorativa prèvia assimilable a una consulta. En conseqüència, la inadmissió municipal d'aquesta part de la sol·licitud no és procedent, motiu pel qual s'ha d'estimar la Reclamació en relació amb ella.

3. Hauria de tenir vàter i lavabo públic aquesta activitat? Sí o no? La resposta municipal és del tot assimilable a la requerida per una consulta, perquè per poder donar-la amb coneixement de causa s'ha de fer una anàlisi de la normativa vigent, determinar la qualificació que ha de tenir el mercat ambulant de Bonavista i extreure una conclusió prou fonamentada. El fet que la persona reclamant només vulgui un sí o un no és del tot indiferent al fet que per poder donar en monosíl·lab correcte l'Ajuntament hagi d'estar en condicions de fonamentar-lo plenament i aquesta tasca és la pròpia d'atendre una consulta. Per tant, la inadmissió municipal de la sol·licitud sembla justificada en relació amb aquest tercer apartat, motiu pel qual és procedent desestimar la Reclamació en relació amb ell.

4. Hi ha algun informe que notifiqui a ESPIMSA la manca d'aquests serveis? Sí o no? En principi, sembla que l'existència o no d'un informe (cal suposar que municipal) notificat a ESPIMSA que posi de manifest la manca de serveis de lavabo i vàter al mercat ambulant de Bonavista és quelcom que pot ser observat i determinat sense necessitat de cap tasca valorativa prèvia. Evidentment, si fossin molts els informes municipals notificats a ESPIMSA, la resposta sol·licitada podria requerir una tasca feixuga, fins i tot complexa si costés molt localitzar-los, però no sembla probable que sigui aquest el cas i és de suposar que l'Ajuntament pugui localitzar fàcilment els informes notificats a ESPIMSA que, pel seu contingut o pel servei que els ha confeccionat, poden contenir la informació de què el mercat ambulant de Bonavista no disposa dels serveis indicats. En tot cas, no sembla necessària cap tasca assimilable a la requerida per una consulta per respondre a aquesta qüestió. En conseqüència, la inadmissió municipal d'aquesta part de la sol·licitud no és procedent, motiu pel qual s'ha d'estimar la Reclamació en relació amb ella.

5. Hi ha algun informe municipal de la inspecció de l'activitat del mercat ambulant de Bonavista? Sí o no? La resposta a aquesta pregunta és encara molt més senzilla i directa que la requerida al paràgraf anterior. Sens dubte no cal cap tasca valorativa mínimament assimilable a una consulta per poder constatar si l'Ajuntament de Tarragona ha fet algun informe d'inspecció del mercat ambulant de

Bonavista i una comprovació superficial dels arxius municipals hauria de ser suficient per respondre la pregunta formulada per aquest apartat. Per tant, no sembla justificada la inadmissió municipal d'aquesta part de la sol·licitud, que no és en absolut assimilable a la formulació d'una consulta. En conseqüència, la inadmissió municipal d'aquesta part de la sol·licitud no és procedent, motiu pel qual s'ha d'estimar la Reclamació en relació amb ella.

6. L'activitat d'ESPIMSA està exempta del compliment del Decret 112/2010? Sí o no? La valoració d'aquesta part de la sol·licitud ha de ser similar a la feta més amunt al seu apartat 3, perquè allò que demana és molt semblant: un pronunciament sobre el règim jurídic aplicable al mercat ambulant de Bonavista i decidir, a partir d'ell, si li són procedents determinades exempcions. Tenint això en compte, és evident que el sí o el no demanats requereixen una tasca prèvia d'anàlisi jurídica similar a la necessària per atendre una consulta. Per tant, la inadmissió municipal de la sol·licitud sembla justificada en relació amb aquest apartat, motiu pel qual és procedent desestimar la Reclamació en relació amb ell.

7. La inspecció municipal hauria d'obligar a ESPIMSA a complir l'article 47 del Decret 112/2010? Sí o no? Aquest apartat mereix la mateixa valoració que l'anterior, amb més motiu encara. De fet, ve a demanar una mena d'informe d'inspecció alternatiu a l'existent, en el supòsit que la inspecció municipal no hagués obligat a complir el decret indicat. I si l'Ajuntament s'ha de pronunciar sobre el que hauria d'haver indicat una inspecció, és obvi que ha de fer la mateixa activitat d'anàlisi i valoració que ha de fer la inspecció en qüestió per arribar a la conclusió de què es tracti. Per tant, la inadmissió municipal de la sol·licitud sembla justificada en relació amb aquest apartat, motiu pel qual és procedent desestimar la Reclamació en relació amb ell.

En conclusió, en atenció de les consideracions anteriors, cal concloure que la resolució municipal d'inadmissió de la sol·licitud de la que deriva la Reclamació està justificada jurídicament en relació amb els seus apartats 1, 3, 6 i 7, motiu pel qual s'ha de desestimar la Reclamació en relació amb ells i que no és procedent en relació amb la resta d'apartats (2, 4 i 5), motiu pel qual s'ha d'estimar la Reclamació en relació amb ells i requerir l'Ajuntament perquè faciliti a la persona reclamant les respostes pertinents en un termini raonable.

3. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els

articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

4. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 26 de març de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 175/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada pels apartats 2, 4 i 5 de la sol·licitud indicada a l'antecedent 2.
2. Desestimar parcialment la Reclamació 175/2020, en relació amb els apartats 1, 3, 6 i 7 de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2 perquè la resolució municipal d'inadmissió de la sol·licitud està justificada jurídicament en relació amb ells.
3. Anular parcialment el decret municipal indicat a l'antecedent 6, en relació amb els apartats 2, 4 i 5 de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2.
4. Requerir a l'Ajuntament de Tarragona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies.
5. Requerir a l'Ajuntament de Tarragona a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.

6. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
7. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 175/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.